

Опроштајно писмо Влајка Стојиљковића пре самоубиства испред Народне скупштине априла 2002. године

„И данас када дође до последњег боја,

Неозарен старог ореола сјајем,

ја ћу дати живот отаџбини моја,

знајући шта дајем и зашто га дајем“.

Ови стихови песника Милана Ракића су мото спомен књиге „Јунаци отаџбине“, коју је публиковала Савезна влада, у којој се наводе имена свих погинулих и несталих припадника Војске Југославије и Министарства унутрашњих послова Србије, за време бруталне агресије НАТО снага на Југославију „у знак најдубљег поштовања, вечне захвалности и трајне обавезе према њима“.

За своју смрт оптужујем Ћинђића, Коштуницу, Михајловића, Батића и Лабуса

Пише: Влајко Стојиљковић
петак, 11 април 2014 16:00

Ови стихови су и најбољи увод за образложење самог чина, да свесно и одговорно одлучим, да дам свој живот, када сам се уверио да је досовско марионетско и криминално руководство, завело у земљи фашистичку диктатуру, газећи Устав и законе и елементарну правду. Они, непрекидно, свим средствима, врше невиђен прогон и насиље политичких неистомишљеника, укључујући и ликвидације. Најфлагрантнији примери њихове бестијалности су киднаповање и противуставно испоручивање грађана Србије и Југославије Хашком трибуналу, посебно у случају бившег председника Србије и Југославије Слободана Милошевића. И за мене су донели одлуку да ме киднапују, или убију.

Овим херојским чином желим да пробудим савест наших грађана, уколико је то још могуће, да одбране Србију и Југославију од распадања, српски народ од уништења и, сачувају, бар мало, части и достојанства нашем народу, који је то својом историјом и цивилизацијским тековинама, заслужио.

За своју смрт директно оптужујем Зорана Ћинђића, Војислава Коштуницу, Душана Михајловића, Владана Батића и Мирољуба Лабуса, који су најодговорнији за безочно непоштовање Устава и закона, који су довели у питање опстанак земље и српског народа, који су инструментализујући медије и злоупотребљавајући полицију и правосуђе увели прогон и насиље над хиљадама грађана, упропастили економију, а милионе грађана довели у социјалну беду.

Овим чином хоћу да се сврстам у редове хероја, мојих полицајаца, припадника војске и народа, који су испољавајући патриотизам, беспримерни хероизам, спремност и одлучност дали своје животе бранећи земљу и народ од зликоваца: албанских терориста и НАТО агресора 19 земаља на челу са Америком. (Подсетио бих, да су у периоду од јануара 1998. године до септембра 2000. године терористи и агресори на Косову и Метохији убили преко 2000 Срба и припадника других националности, од тога преко 300 припадника МУП-а, да су ранили преко 2.500 лица, од тога 900 припадника МУП-а и да су киднаповали преко 1.500 Срба, од тога преко 50 припадника МУП-а). За ове пострадале и њихове породице, досовска власт не показује никакву бригу, али зато, у исто време, сервилно спроводећи захтеве страних налогодаваца пушта на слободу, правоснажно осуђене, највеће криминалце и осведочене албанске терористе.

За своју смрт оптужујем Ђинђића, Коштуницу, Михајловића, Батића и Лабуса

Пише: Влајко Стојиљковић
петак, 11 април 2014 16:00

